

۱- خلاصه راپور

بعد از دو روز (در یک توقیف خانه امنیت ملی ولایت کندهار) آنها مرا به دفتر مرکزی امنیت ملی ولایت کندهار انتقال دادند. من یک شب را در برنده سپری نمودم. روز بعدی یکی از افسران مرا صدا زد و به اطاق تحقیق برد و پرسید که نام دفتر وی را میدانم؟ من گفتم که دفتر "خاد" است (نامی که در گذشته ها برای امنیت ملی بکار میرفت). او گفت "باید تو به کارهای که بحیث یک طالب کرده ای اقرار کنی. درینجا سنگ هم اقرار میکند" او در دو روز اول اصرار میورزید تا اقرار کنم، لیکن من اقرار نکردم، بعد از دو روز او دستان مرا در عقب من بست و شروع به زدن با سیم برقی نمود. با دستان خود در پشتم میزد و با سیم به پاها و دستانم، من اقرار نکردم با اینکه سخت مرا لت و کوب میکرد. در هنگام شب همانروز یک کارمند دیگر آمد و از من تحقیق کرد. او گفت: "یا اقرار کن و یا برای مرگ آماده شو. من ترا خواهم کشت." من از او خواستم که به عوض اینکه مرا تحدید میکند، علیه من شواهد پیش کند. او باز هم با کیبل برقی مرا بالای دست هایم بشدت لت و کوب کرد. تحقیق و لت و کوب سه و یا چهار ساعت در همان شب دوام کرد و این افسر دوبار دیگر نیز مرا اذیت کرد و سوال میکرد که در کندهار کدام قوماندان طالب را میشناسی؟ و گفتم نمیشناسم، در اخیر تحقیقات، مجبورم نمودند که بالای ورق تحقیق امضاء کنم و من نمیانم که در آن چه نوشته شده بود و برایم اجازه ندادند تا بخوانم.

توقیفی نمبر 371، ماه می 2011، توقیف خانه ولایت کندهار¹

از ماه اکتوبر 2010 الی ماه اگست 2011، دفتر هیئت معاونت سازمان ملل متحد برای افغانستان (یوناما) با 379 نفر از بازداشت شده گان قبل از محاکمه و محکومین محبوس در 47 مرکز سلب آزادی در 22 ولایت افغانستان مصاحبه های را انجام داد. در مجموع از جمله این 379 نفر، 324 نفر آن توسط امنیت ملی یا پولیس ملی به اتهام جرائم منازعات مسلحانه - به مظنونیت جنگجو طالبان، تسهیل کننده گان حملات انتحاری، تهیه کننده گان مواد منفجره، و یا دیگر موارد جرمی که با منازعات مسلحانه در افغانستان مرتبط باشد بازداشت شده بودند.

مصاحبه ها در محلات سلب آزادی نظارت خانه های پولیس ملی افغان، ریاست امنیت ملی، محابس و مراکز اصلاح و تربیت اطفال وزارت عدلیه انجام شده است. در نتیجه انتقال توقیف شده گان، مصاحبه ها با توقیف شده گانی که در 24 محل در 34² ولایت افغانستان نگهداری میشدند انجام شد. ³ به استثنای دو محل، یعنی ریاست مبارزه با تروریسم امنیت ملی (90/124) در کابل و توقیف خانه ولایتی و ولایت پکتیکا که امنیت ملی اجازه بازدید را به یوناما به آن نداد، کارمندان حکومت افغانستان از ادارات پولیس ملی افغان، ریاست امنیت ملی و وزارت عدلیه با یوناما همکاری نموده و به توقیف شده گان و مراکز مربوط دسترسی کامل را فراهم ساختند.⁴

اداره امنیت ملی و پولیس افغان ارگان های اصلی اند که در توقیف و گرفتاری متهمین منازعات مسلحانه دخیل هستند، و اداره امنیت ملی مسولیت تحقیق جرائم امنیت و استنطاق همان متهمین را به عهده دارند. ریاست امنیت ملی یگانه ارگان جمع آوری اطلاعات و مسول کشف جرائم علیه امنیت داخلی و خارجی است، عملیات های کشفی امنیتی و جهت انفاذ قانون را براه انداخته تا اطلاعات قابل استفاده را به منظور جلوگیری از وقوع جرائم علیه امنیت جمعآوری نمایند. پولیس افغان به عنوان نیروی پولیس، مسولیت مبارزه علیه جرائم عادی و نیز جرائم علیه امنیت را عهده دار است. امنیت ملی و پولیس ملی طبق قانون اجازه دارند که مظنونین را برای 72 ساعت توقیف نمایند که بعد ازین مدت آنها باید اشخاص توقیف شده را به مرکزی بفرستند که زیر اثر ریاست مرکزی محابس میباشد. نیرو های نظامی بین المللی همچنان در توقیف افراد متهم در جرائم منازعات مسلحانه نقش مهم را ایفاء میکنند.

¹تمام تواریخ که در مورد توقیف شده گان داده شده مدت دوره توقیف میباشد نه تاریخ مصاحبه با یوناما
²از مجموع 324 قضیه منازعات مسلحانه که یوناما مصاحبه انجام داد، 273 در مراکز توقیف خانه های ریاست امنیت ملی نگهداری شده بودند و با نگهداری میشدند، 117 آن در مراکز نظارت پولیس ملی بودند، 12 آن در مرکز اردوی ملی بود، 78 از 324 توقیف شده توسط هر دو ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان و یا اردوی ملی افغان توقیف شده اند. بخش میتودولوجی این راپور دیده شود.

³کارمندان ریاست امنیت ملی برای دسترسی یوناما به اداره مبارزه علیه تروریسم 90/124 در کابل و توقیف خانه ولایت کاپیسا اجازه ندادند.
⁴یوناما با 379 توقیف شده گان منازعات مسلحانه قبل از محاکمه و محکومین محبوس در 47 محلات سلب آزادی بسطح افغانستان بین ماه اکتوبر 2010 و ماه اگست 2011 با مصاحبه های انجام داد. به بخش میتودولوجی مفصل این راپور که یوناما از آن استفاده نموده مراجعه شود.

تمرکز بررسی یوناما در این راپور نخست بالای عملکرد های توقیف ریاست امنیت ملی و ثانیاً روی توقیف توسط پولیس ملی افغان بوده است. مصاحبه های یوناما با توقیف شده گان روی برخورد با توقیف شده گان توسط مقامات امنیت ملی و پولیس ملی در مطابقت اجراءات حکومت افغانستان با ضمانت های طی مراحل قانونی که در قوانین افغانستان و قوانین حقوق بشر بین المللی پیش بینی شده، میباشد. یوناما هیچگونه نظر یا قضاوتی در مورد بیگناهی یا مجرم بودن توقیف شده گانی که با آنها مصاحبه صورت گرفته، خواه مظنون، متهم یا مجرم خوانده شده باشند، نداشته است.

شکنجه و بد رفتاری توقیف شده گان توسط امنیت ملی و پولیس ملی افغان

نظارت توقیف خانه ها توسط یوناما شواهد کافی دریافت نموده و نشان میدهد که از جمله 273 فرد مصاحبه شده، 125 توقیف شده (46 فیصد) که در توقیف امنیت ملی بسر میبردند، از طرف کارمندان امنیت ملی با روش های تحقیق مواجه شده اند که شامل شکنجه بوده و این شکنجه بطور سیستماتیک در یکتعدادی از توقیف خانه های امنیت ملی در سرتاسر افغانستان مورد استفاده قرار میگیرد. تقریباً همه توقیف شده گان که مورد شکنجه قرار گرفته بودند گفته اند که بد رفتاری ها هنگام تحقیق بخاطر حصول معلومات و اقرار آنها صورت گرفته است. در اکثریت موارد نشان میدهد که کارمندان امنیت ملی زمانی شکنجه را توقف داده اند که به جرم نسبت داده شده متهم اقرار نموده و یا اینکه معلومات خواسته شده حصول شده است. همچنان بررسی یوناما دریافته است که اطفال زیر سن 18 سال توسط کارمندان امنیت ملی شکنجه شده اند⁵

بیش از یک سوم 117 توقیف شده منازعات مسلحانه در توقیف خانه های پولیس ملی که مصاحبه با ایشان انجام پذیرفت، با برخوردی مواجه شده اند که میزان آن به شکنجه و سایر اشکال رفتار ظالمانه و غیر انسانی و تحقیر آمیز میرسد⁶.

در حالات که شکنجه صورت گرفته، بطور مشخص شکل استنتاج همراه با بد رفتاری را گرفته و کوشش شده است تا از تمام افراد متهم توقیف شده اقرار به جرائم علیه دولت گرفته شود. عملکرد های که مستند ساخته شده است، با تعریف بین المللی شکنجه مطابقت مینماید. شکنجه زمانی واقع میشود که کارمندان دولتی در حدود صلاحیت و حوزه کاری خود بمنظور حصول معلومات و یا بخاطر اقرار جبری، اعمالی را تطبیق نماید، یا به آن دستور دهد، و یا به آن رضایت و یا توافق نماید، که سبب صدمه و متحمل شدن فزیک و روانی شخص گردد، و یا شخص را مورد مجازات قرار یا علیه وی از تبعیض کار گرفته شود.⁷ این نوع اعمال که به حد شکنجه برسد، و تحت قوانین بین المللی نقض جدی حقوق بشری بوده⁸ و نیز تحت قوانین افغانستان جرم بوده و این اعمال تحت هر دو قوانین بین المللی و افغانستان ممنوع قرار داده شده است.⁹

⁵ یوناما با 37 طفل توقیف شده در مراکز توقیف ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان مصاحبه نمود که همه 33 نفر ادعای شکنجه و یا بد رفتاری نمودند و 19 آن راپور بد رفتاری و شکنجه را توسط کارمندان ریاست امنیت ملی و چهار آن توسط کارمندان پولیس دادند. به تاریخ 30 جنوری سال 2011 حکومت افغانستان (وزارت داخله، وزارت عدلیه، وزارت دفاع و امنیت ملی) و سازمان ملل موافقه بر یک پلان کاری ای را بین دولت افغانستان و تیم کاری سازمان ملل متحد برای نظارت و گزارشدهی در باره اطفال وابسته به نیرو های مسلح در افغانستان میباشند، امضاء نمودند. گزارش قاعده یا ابتدایی تطبیق این پلان کاری از امنیت ملی میخواهد که قضایای سوء رفتار از جانب امنیت ملی توقیفیانی را بررسی و تحقیق نماید که زیر سن 18 قرار دارند و مرتکبین آن سبکدوش گردند.

⁶ یوناما با 55 توقیف شده گان که در توقیف خانه های پولیس ملی افغان بجرایم عادی نگهداری میشدند مصاحبه نموده که 25 فیصد از 55 توقیف شده ادعای بد رفتاری و شکنجه را توسط کارمندان پولیس نمودند.

⁷ ماده 1 کنوانسیون ضد شکنجه و رفتارهای مجازات خشن غیر انسانی و تحقیر آمیز

⁸ ماده 29 قانون اساسی افغانستان میگوید "تعذیب انسان ممنوع است. هیچ شخص نمی تواند حتی به مقصد کشف حقایق از شخص دیگر، اگر چه تحت تعقیب، گرفتاری یا توقیف و یا محکوم به جزا باشد، به تعذیب او اقدام کند یا امر بدهد. تعیین جزایی که مخالف کرامت انسانی باشد، ممنوع است" طبق ماده 275 شکنجه جرم پنداشته و کارمندان دولتی منع داشته (این مشمول امنیت ملی و پولیس ملی میباشد) کسانیکه شکنجه دهند متهم را بمنظور حصول اقرار بمدت 5-15 سال حبس مجازات میشود

⁹ ماده 3 کنوانسیون منع شکنجه و رفتارهای ظالمانه، غیر انسانی و تحقیر آمیز و مجازات دولت را مکلف نموده تا از انتقال توقیف شده به کشور دیگر جایکه یقین خطر شکنجه و بد رفتاری باشد جلوگیری بعمل آید " و ارگان که در رابطه به انتقال توقیف شده در جایکه خطر

توقیف شده گان شکنجه را به شکل آویزان کردن (آویزان کردن از بند دستان توسط زنجیر یا چیز دیگر که به دیوار، چت، میله های فلزی یا سایر اشیای ثابت برای مدت طولانی)، لت و کوب خصوصاً با پایپ، کیبل و شاخه های چوب اکثراً در کف پاهایشان، بیان نمودند. شوک برقی، تاب دادن آلت تناسلی توقیفی، و فشار دادن خصیه های توقیف شده و کش کردن آن، کشیدن ناخن های پا، در وضعیت دشوار قرار دادن مثلاً مجبور نمودن به استاده شدن دوامدرا و نیز تهدید بر تجاوز جنسی از جمله اشکال شکنجه بوده که توقیف شده گان همیشه راپور میدادند. و نیز طبق معمول بستن چشمان، روسری انداختن و ممانعت از دسترسی به داکتر در بعضی توقیف خانه هم راپور داده شده است. یوناما یک قتل را به اثر شکنجه در نظارت خانه پولیس ملی افغان و توقیف خانه امنیت ملی در ولایت کندهار در ماه اپریل 2011 ثبت نموده است.

یوناما شواهد کافی را دریافت نموده است که در پنج مراکز توقیف کارمندان امنیت ملی توقیف شده گان را بخاطر حصول اقرار و یا دریافت معلومات بطور سیستماتیک شکنجه داده اند.¹⁰ پنج مراکز عبارت از مراکز توقیف ولایات هرات، خوست کندهار و لغمان و در سطح مرکزی اداره مبارزه علیه تروریسم امنیت ملی (90/124) در کابل میباشد. یوناما شکایات موثق و مختلف را در رابطه به شکنجه نیز از دو ریاست ولایتی دیگر امنیت ملی کاپیسا و تخار دریافت نمود. یوناما در رابطه به شکنجه کدام شواهدی حین بازدید از توقیف خانه های ولایات پکتیا و ارزگان دریافت نکرده است.

یوناما در رابطه با استفاده از شکنجه از 15 ساعه دیگر شکایات متعددی را دریافت نموده که شامل 17 مراکز امنیت ملی میشود.¹¹ 25 فیصد توقیف شده گان که در این 18 مرکز مصاحبه شدند، ادعای شکنجه را داشتند. در هنگام تهیه این راپور یوناما بر اساس مصاحبه های انجام شده و نیاز به ثابت ساختن قناعت بخش این ادعاها، صحت این ادعاها را تصدیق ننموده است. تحقیقات یوناما درباره این ادعاها هنوز ادامه دارد.

توقیف شده گان در نظارت خانه های پولیس ملی راپور داده اند که بد رفتاری به شکل گسترده و در حالات مختلف وجود داشته است. بعضی از بد رفتاری ها شامل شکنجه بوده و بعضاً به اشکال رفتار ظالمانه، غیر انسانی و تحقیر آمیز بوده است. راپور های بد رفتاری ها از سوی پولیس نشان میدهد که افسران پولیس در حالت دستگیری، در پوسته ها، در مرکز فرماندهی پولیس ولسوالی و در مرکز فرماندهی ولایتی مرتکب شکنجه و بد رفتاری شده اند.

دولت افغانستان بر اساس قوانین ملی و کنوانسیون منع شکنجه وظیفه دارد تا تمام قضایا شکنجه و بد رفتاری ها را تحقیق نموده، مسولین را تعقیب عدلی نماید، و صدمه قربانیان را جبران نموده و از ادامه چنین اعمال ممانعت نماید. دولت مسولیت منع شکنجه را دارد و هیچ گاهی تحت هیچ حالت، اضطرار، عدم استقرار امنیت داخلی حالت جنگ و تهدید به جنگ، بی ثباتی سیاسی و سایر حالات اضطرار عمومی اعمال شکنجه را توجیه کرده نمیتواند. یوناما از مقامات حکومت افغانستان میخواهد تا اقدامات ممکنه را بخاطر منع و خاتمه شکنجه اتخاذ نموده و پاسخگویی در موارد شکنجه را تأمین نماید.

تحويل دهی توقیف شده گان به ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان توسط نیروهای نظامی بین المللی

نظارت یوناما از مراکز توقیف خانه ها شامل مصاحبه با 89 توقیف شده گان بود که نیروهای بین المللی را، چه به تنهایی و یا مشترکاً با نیرو های امنیتی افغان، در توقیف و تحويلی آنها به محلات سلب آزادی ریاست امنیت ملی و پولیس ملی دخیل بودند. 17 توقیف شده از شکنجه در ریاست امنیت ملی و سه نفر از بد رفتاری در نظارت خانه پولیس ملی افغان خبر دادند. مطابق کنوانسیون منع شکنجه از تحويل دهی افراد توقیف شده به توقیف خانه کشوری که در آن خطر شکنجه وجود داشته باشد¹² منع میباشد. مقررات نیروهای بین المللی کمک به افغانستان با قوانین

¹⁰ شکنجه و بد رفتاری وجود داشت، اقدامات لازم را جهت محافظت وی گرفته نشد دولت انتقال دهنده مسولیت دارد و کسانیکه در انتقال سهیم بوده مورد پیگرد عدلی قرار گرفته مجزات میشوند.

¹¹ بدخشان، بادغیس، بغلان، بلخ، دایکندی، فراه، هلمند، کنر، کندوز، ننگرهار، سمنگان، سرپل، وردک، زابل و اداره 40/17 و اداره 1 34/18 کابل

¹² ماده 3 کنوانسیون منع شکنجه رفتارهای غیر انسانی و تحقیر آمیز و یا مجازات

بین المللی بیان میدارد، افراد در هیچ حالت نباید به جایکه خطر شکنجه و یا دیگر انواع بد رفتاری وجود داشته باشد، تحویل داده شوند.

وضعیت ذکر شده درین گزارش در رابطه به انتقال توقیف شده گان نشان میدهد که نیاز به نظارت تعقیبی از توقیف شده گان که محول به ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان میشوند، خاصتا توسط ایالات متحده امریکا، وجود دارد باید تحویل توقیف شده گان به محلات که شواهد موثق از شکنجه در آن وجود دارد، معطل قرار داده شود¹³.

کانادا و انگلستان انتقال توقیف شده گان را در بعض مراکز توقیف خانه ریاست امنیت ملی در دوسال اخیر در کابل و کندهار چندین بار در ایام گذشته به اساس گزارش های مبنی بر شکنجه و سوء رفتار توقف داده اند. این کشورها برنامه های را که اجازه نظارت از توقیف شده گان را بعد از تحویلی توقیف شده گان به نیروی افغان میدهد تطبیق مینمایند. سفارت امریکا درین اواخر پلان نظارتی بعد از تحویل دهی را طرح نموده که پروپوزل آن غرض ملاحظه به دولت افغانستان فرستاده شده است.¹⁴ ایالات متحده امریکا در رابطه به برنامه نظارت به یوناما خاطر نشان ساخت که این یک گام مثبت جهت ادامه همکاری با حکومت افغانستان بخاطر اطمینان از توقیف خانه های که محفوظ و امن و انسانی باشد، است.¹⁵

در اوائل ماه جولای 2011، نیرو های ایالات متحده امریکا و ایساف تحویل توقیف شده گان را بر ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان در ولایت دایکندی، کندهار، زابل، و ارزگان، طبق راپور های داده شده از اعمال شکنجه و بد رفتاری ها در آن محلات توقیف خانه های ریاست امنیت ملی و نظارت خانه های پولیس ملی توقف دادند.¹⁶ در اوائل ماه سپتمبر 2011، بجواب یافته های این راپور، ایساف اظهار داشت که آنها منحنی اقدامات و قیوی، تحویل دهی توقیف شده گان را به مراکز مشخص توقیف امنیت ملی و پولیس ملی توقف داده اند.¹⁷

شکنجه و بد رفتاری توسط ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان مستلزم بکارگیری "Leahy Law" برای نیرو های آمریکایی گردیده که نیروهای امریکائی را از تمویل، مساعدت اسلحه، و آموزش برای آن واحد های نیروی های امنیتی کشور های خارجی منع مینماید که وزارت خارجه ایالات متحده در مورد آن شواهدی مبتنی بر نقض جدی حقوق بشری توسط آنها داشته باشد، و دولت مربوطه در مورد اقدامات مؤثر اصلاحی را روی دست نگیرند.¹⁸ در رابطه به افغانستان، ایالات متحده سپردن توقیف شده گان را زمانی دوباره آغاز خواهد کرد که کارمندان حکومتی افغانستان تدابیر اصلاحی را روی دست گیرد که شامل به محاکمه کشاندن آن عده از کارمندان امنیت ملی و پولیس ملی است که مسئول شکنجه و بد رفتاری اند.

¹³مرجع شود به فصل ۷ این راپور

¹⁴ به اساس فرمان شماره ۱۳۴۹۱ مورخ ۲۲ جنوری ۲۰۰۹ ریاست جمهوری امریکا، یک گروه کاری ویژه تحقیقات و پالیسی تحویل دهی سفارش نموده است تا یک پروگرام نظارتی بعد از تحویل دهی را که رئیس جمهور اوپاما دستور داده است طرح نماید.

¹⁵ ملاقات یوناما با افسر ایساف 29 اگست 2011 کابل

¹⁶ جلسه یوناما با مسئولین ایساف اگست 2011 و معاون ریاست امنیت ملی در ولایت کندهار دگروال عبد الوهاب 21 اگست 2011 توقف انتقال توقیف شده گان زمان امر داده شد که

¹⁷ جلسه یوناما با مسئولین ایساف سپتمبر 2011، در کابل و اظهارات مورخ 7 سپتمبر 2011 سخنگوی ایساف جنرال کارستن جکوبسن، "ما اطلاع داریم که یک گزارش ملل متحد در نزدیکی ها به نشر خواهد رسید و ما آنرا مطالعه خواهیم کرد. ما تا کنون انتقال توقیفی را به کلی متوقف نساخته ایم بلکه محدود به بعضی از مراکز میباشد". منسوبین ایساف به یوناما اظهار داشتند که آنها انتقال توقیف شده گان را به 16 مرکز توقف داده اند که یوناما شواهد ثقه شکنجه و سوء رفتار را در آن توسط منسوبین پولیس ملی و امنیت ملی تشخیص کرده اند و آنها قرار ذیل اند: ریاست مبارزه با تروریزم امنیت ملی 90/124 در کابل، توقیف خانه های ولایتی امنیت ملی در هرات، امنیت ملی ناحیه 2 در کندهار، کاپیسا، خوست، لغمان و تخار، همچنان نظارت خانه های پولیس در کندهار، به شمول درمان، ارغنداب، ناحیه 9 و ژیری، قوماندانی امنیه خوست، کندز، و ارزگان و نظارت خانه پولیس دشت ارچی در کندز.

¹⁸ "Leahy Law" یا قوانین لاهی به فصل های مشخصی در قانون تخصیصات عملیات های خارجی فصل 563 حقوق عمومی 106-429 (2001) و قانون تخصیصات دفاع، فصل 8092 حقوق عمومی 106-259 (2001) در قوانین ایالات متحده راجع میگردد. به اساس قانون لاهی تخصیصات خارجی " هیچ وجوهی برای آن واحد های نیروی های امنیتی کشور های خارجی مساعدت شده نمیتواند که وزارت داخله یا وزارت دفاع ایالات متحده در مورد آن شواهدی مبتنی بر نقض جدی حقوق بشری توسط آنها داشته باشد، الا پیشکش شواهد دقیق از طرف وزارت خارجه مبنی بر اینکه دولت مربوطه در مورد اقدامات مؤثر اصلاحی را روی دست گرفته و متخلفین را مورد تعقیب عدلی قرار خواهد داد. و قانون تخصیصات دفاع ارائه مینماید که "هیچ کدامی از وجوه مالی ذکر شده برای تربینگ واحد های نیرو های امنیتی که در مورد آنها راپور های از طرف اعضای وزارت خارجه مبنی بر نقض حقوق بشری وجود داشته باشد، الا اینکه اقدامات اصلاحی روی دست گرفته شده باشد". پیش بینی های قانون کنترل صدور اسلحه، فصل 22 قانون ایالات متحده 2778 (1976) و پیش بینی ها ذکر شده قبلی بیانگر آنست که منحنی یک پالیسی کلی مساعدت ایالات متحده نباید به نقض های حقوق بشری سهیم گردد.

عدم پاسخگویی کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان در برابر شکنجه و بد رفتاری توقیف شده گان

یوناما دریافت که پاسخگویی کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان در برابر شکنجه و بد رفتاری علیه توقیف شده گان ضعیف و غیر شفاف بوده و ندرتاً تطبیق میشود. محدودیت نظارت مستقل، قضائی و یا بیرونی بحيث یک ارگان ناظر بر جرم و تخلفات بشمول شکنجه و بد رفتاری که کارمندان مرتکب میشوند در هر دو ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان موجود است

بسیاری از قضایای جرمی و یا بد رفتاری های که توسط کارمندان ریاست امنیت ملی اجراء شده بطور داخلی حل میگردد. مقامات ارشد ریاست امنیت ملی برای یوناما گفتند که دو قضیه ادعای شکنجه از طرف ریاست امنیت ملی در همین سالهای اخیر بررسی شد، هیچکدام آن به تعقیب اتهام متهم منتج نشد

در ماه دسمبر 2010، ریاست امنیت ملی یک کمیسیون داخلی را جهت بررسی قضایای بد رفتاری علیه توقیف شده گان، مراحل محاکماتی، و وضعیت توقیف خانه ها ایجاد نمود. متعاقباً در ماه جنوری از مراکز مختلف توقیف خانه ها امنیت ملی دیدار بعمل آورد، و این کمیسیون قرار بود که بر ریاست عمومی امنیت ملی گذارشات خود را تقدیم نماید. یوناما دیدار این کمیسیون را از اکثر توقیف خانه های امنیت ملی نظارت کرد و در رابطه به نوع کار و کیفیت تحقیقات آنها تا حدی نگرانی های داشت. گرچه یک گام مثبت اولیه میباشد، این تشکیل نظارتی تا حال برای رفع شکنجه، بد رفتاری ها و توقیف های خودسرانه قسمیکه در یافته های این راپور پیشنهاد شده موثر و مفید معلوم نمیشود

میکانیزم های پاسخگویی داخلی و بیرونی برای پولیس ملی افغان وجود دارد که قضایای جرائم از طریق ارگان داخلی وزارت داخله مورد رسیده گی قرار میگیرد. ادعای جرائم علیه پولیس ملی افغان به ریاست خارنوالی نظامی لوی خارنوالی جهت تحقیقات محول میشود، و توسط خارنوال نظامی محول محاکمه جزائی می گردد. با اینکه معلومات کمی وجود دارد که چنین نوع دوسیه ها به سیستم قضائی راجع شده است. با آن هم شهروندان شخصا میتوانند از سوء رفتار کارمندان پولیس به یک اداره در وزارت داخله (اداره مرکزی 119) راپور دهند و این راپور از طرف یکی از سه ارگان وزارت داخله مورد بررسی قرار میگیرد که تعداد کمی از قضایا از طریق این میکانیزم تعقیب شده است.

نقض طی مراحل قانونی و توقیف های خودسرانه

تقریباً در تمام قضایای جنائی در افغانستان، به شمول خارنوالی امنیت ملی، در دعوی بر ضد متهم همان اقرار متهم اساس قرار داده میشود، و محاکم نه تنها آنرا قناعت بخش نخوانده بلکه به اساس آن متهم را مجرم قرار میدهد. در بسیار حالات اقرار یگانه شواهد یا ثبوتی است که به محکمه برای حمایت دعوی پیش میگردد. در جلسات قضائی اقرار ندرتاً به تفصیل مورد ارزیابی قرار گرفته و به ندرت از طرف قاضی و یا هم از طرف وکیل مدافع متهم به چالش کشانده میشود.

تحت قانون افغانستان، زمانیکه اقرار بطور غیر قانونی یا به جبر بدست آمده باشد، بطور مثال به اساس شکنجه، در محاکم قابل اعتبار نمیباشد. در حالیکه اگر وکلاء مدافع درخواست میکنند اینکه موکلین شان تحت شکنجه اقرار نموده گرفته اند، محاکم درخواست آنها را قبول نکرده بلکه بحیث سند اثبات از آن استفاده میکنند. این عملکرد بطور واضح در تناقض با ماهیت و نص قانون بوده و مخالف نظریات اهل خبره مبنی بر عدم اعتبار اقرار که به اساس شکنجه بدست آمده بوده و برای اثبات برات الذمه و یا مجرم بودن شخص قابل اعتبار نمیباشد.¹⁹

¹⁹ مراجعه شود به راپورتر خاص ملل متحد در مورد شکنجه و رفتار ظالمانه و غیر انسانی و تحقیر آمیز و مجازات جنون ای مندر، در ماه جنوری 2011 به شورای حقوق بشر ملل متحد تقدیم نموده "شکنجه و بد رفتاری همیشه برای نافذین قانون روش است که گویا میتوانند معلومات اطلاعاتی را جمع آوری نمایند اقرار های توسط جبر و شکنجه بدست آمده غیر معتبر بوده و همیشه با تلاش های نافذین قانون و تحقیقات آنها ناسازگار میباشد، و مشکل خواهد بود تا درک کرده شود که راه بدیل غیر خشن وجود دارد تا در راه موثر مبارزه علیه تمام اشکال جرم نیازمندی های دولت فراهم سازد" مراجعه نماید الفرید دبلوی مک کوی "افسانه تک تک لحظات انفجاریم" پیشرفت، اکتوبر 2006، (http://www.progressive.org/mag_mccoy1006) بتاريخ 24 فبروری 2010 بدسترس قرار گرفت (پس چانس محدود

یوناما نگرانی های دیگری را در رابطه با طی مراحل قانونی توسط کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان مستند نموده است. این ها شامل نارسائی معمول در رعایت مراحل و حدود قانونی تحقیقات جزائی قبل از محاکمه که منجر به مغشوش شدن مراحل اجراءات در سیر توقیف میگردد، عدم وضاحت نقش مقامات دستگیرکننده و تحقیق کننده، و عدم نظارت قضائی بر مرحله قبل از محاکمه تا دیر زمان قبل از مراحل محاکماتی میباشد. چون ندرتا توقیف شده گان منازعات مسلحانه دسترسی به وکیل مدافع و معلومات به حقوق خود دارند، عدم موجودیت چنین مصونیت ها در پروسه عدلی یک اثر بزرگ منفی بر توانائی توقیف شده گان دارد تا بتوانند قانونیت توقیف را به چالش بکشانند، دفاعیه موثق را تهیه نمایند، و یا از شکنجه و یا جبر طلب مصونیت نمایند.

به اساس قانون اجراءات جزائی موقت، توقیف ربط با مرحله قضیه جزائی دارد. پولیس میتواند یک شخص را الی 72 ساعت نگهداری کند، در این مدت آنها ابتداء مصاحبه نموده، تثبیت نوع قضیه را کرده به څارنوال ابتدائیه، کسیکه اجراءات و اساس توقیف را تائید مینماید، ارسال میدارند²⁰. څارنوال بعداً از آن ابتداء از گرفتاری حد اکثر 30 روز دارد تا تحقیقات را تکمیل و صورت دعوی خود را بنویسد. در جریان این پروسه، مظنون باید به توقیف خانه تحت اثر ریاست محابس که فعلاً مربوط وزارت عدلیه میباشد، انتقال شود.²¹

جدائی مقامات توقیف به منظور این بوده تا اطمینان حاصل شود که مظنون در توقیف کسانی که مسولیت تحقیقات را به عهده دارند مدت طولانی را باقی نماند و این جهت محافظت علیه شکنجه و اکراه موثر میباشد، این ضمانت خیلی مهم بوده زیرا قانون اجراءات جزائی موقت در مورد مراجعه قضائی در اوائل تحقیق پیش بینی نکرده است. این صلاحیت څارنوال است که از اول نسبت اتهام الی محاکمه با حد اقل نظارت قضائی میتواند شخص را توقیف و یا رها نماید²².

در عمل، پولیس ملی افغان و ریاست امنیت ملی بطور معمول این مراحل قانونی و ضمانت ها را نادیده گرفته است. یوناما دریافته است که 93 فیصد از مصاحبه شده گان پولیس ملی افغان و ریاست امنیت ملی تا حد اوسط 20 روز، اضافه تر از حد اکثر 72 ساعت پیش از نسبت اتهام و انتقال به مراکز توقیف وزارت عدلیه نگهداری شده اند. بسیاری از مأمورین پولیس ملی و امنیت ملی دلیل اینکه نمیتوانند میعاد معینه را مراعات نمایند نبود منابع، نبود ظرفیت لوژستیکی و تخنیکی و مشکلات در سفر به مناطق دور دست با راه های موصلاتی خراب و نبود امنیت در توقیف خانه ها قلمداد مینمایند.

است موفقیت زیاد از محدودیت کم عملیات شکنجه افسانه و خیال است لیکن شکنجه جمعی مظنونین، تعداد مجرم و اکثرابی گناهان، میتواند معلومات مفید را داشته باشند. اطلاعات شاید، لیکن به کدام قیمت به قیمت شکنجه جدا غیر قابل پذیرش بوده و شرم آور بوده و کشور را زیر سوال میرسد آنچه را کرده است. برای فرانسه در الجزائر، برای امریکائی ها در ویتنام و حالا در عراق. هر دست آورد که به اساس شکنجه بدست آمده بود مصارف آن خیلی ها گزاف و سنگین بود " جنرال جان کیمونس معاون ریس اجرائیوی نظامی ایالات متحده امریکا نقل قول نمود در جون کناسون، مخالفین شکنجه میهن دوستان واقعی هستند، نظارت کننده نیویارک تاریخ 25 سپتمبر 2006 " من کاملاً متقاعد شدم که یک ارگان اطلاعاتی خوب هیچگاه از رفتار خشونت آمیز استفاده نمیکند من فکر میکنم تاریخ بما نشان داده، و فکر میکنم شواهد تجربی پنج سال گذشته نشان دهنده اینست که سالهای سخت بود و همچنان هر پارچه از معلومات که توسط تخنیک های فشار بدست آمده اطلاعات معتبر نمیشد و شاید، بیشتر ضرر از منفعت دارد و قتیکه ناگزیر شده اند که رفتار بد استفاده شده است. و ما نمیتوانیم آنجا برویم. دکتر ماروی ظلمان، اجراءات جزائی: قانون اساسی و جامعه (2007) دریافت " CIA و FBI ملاحظه نمود از غیر موثق بودن معلومات که بواسطه جبر شکنجه بدست آمده بود. استعمال شکنجه در الجزائر و شمال ایرلند و اسرائیل هیچ نتایج سیاسی بدست نداشت" پیتر فین جوی ویریک "بد رفتاری با توقیف شده گان نقشه را برملا نمیکند" واشنگتن پست 29 مارچ 2009 (<http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2009/03/28/AR2009032802066.html>)
CIA یکی از اسیران خود را بنام ابو زبیده توسط ریزش آب شکنجه نمودند و دیگر انواع تعذیب آنها پی برده که یکی از سران القاعده را با خود دارد که نمیخواهد معلومات عملیات ها بدهد در اخیر به اثر همین اقرار های تحت شکنجه هیچ پلان افشاء نشد Human Rights Watch "France/Germany/United Kingdom" سوال پرسیده نمیشود، از مخابرات کشورهای که تعذیب مینمایند (جون 2010) بسا از معلومات به اثر شکنجه عملیات های تروریستی را ممانعت و خنثی کرده است و ضرورت تحقیقات بیشتر را مینمود.

²⁰ جریده رسمی نمبر 820 (25 فبروری 2004) ماده 34، 31 و 36.
²¹ به تعقیب تصمیم شورای وزیران مورخ 20 می 2011، آمادگی ها برای انتقال مسولیت زندان مرکزی از وزارت عدلیه به وزارت داخله جریان دارد. این پلان ها به سرعت به پیش میروند که وزارت عدلیه بیشتر مسولیت ها را به وزارت داخله قبل از میعاد تعیین شده در ماه سپتمبر 2011 انتقال داده است.

²² قانون اجراءات جزائی موقت (3)6 و (3)8، (4)8، (3)4، (2)53، (3)36 ب و 84 و قانون محابس و توقیف خانه ها ماده 22 و 51

بسیاری از خرنوالان بطور معمول صلاحیت های تحقیقاتی خود را به کارمندان امنیت ملی سپرده، توقیف شده گان زمانی انتقال میابند که ریاست امنیت ملی تحقیقات ابتدائی را تکمیل و توقیف شده را به ریاست محبس وزارت عدلیه انتقال دهد. این شاید ماه ها را در بریگیرد. این نوع انتقال صلاحیت تحقیق با عدم مراجعه سریع قضائی بدین معنی است که توقیف شده الی قبل از محاکمه موفق به دیدن خرنوال و قاضی نخواهد بود. این وضعیت نقض تعهد افغانستان از میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی (ICCPR) نشان میدهد که باید هر افغان که گرفتار و توقیف میشود حق دارد نزد قاضی ویا کارمندان قضائی زود تر حضور یابد²³ و با قانون اساسی افغانستان مغایرت دارد زیرا توقیف خود سرانه را ممنوع قرار داده است.

ضعف دیگر ضمانت های مراحل قانونی در توقیف خانه ریاست امنیت ملی عدم دسترسی وکلاء مدافع میباشد. در حالیکه همه توقیف شده گان در قانون افغانستان از حق وکیل مدافع در همه مراحل تحقیقاتی برخوردار میباشند، تنها از 324 توقیف شده گان که یوناما با ایشان در توقیف خانه ریاست امنیت ملی وپولیس ملی افغان مصاحبه انجام داد، یک نفر وکیل مدافع داشت. تقریباً همه وکلاء مدافع برای یوناما خبر دادند که آنها دسترسی محدود به توقیف خانه های ریاست امنیت ملی دارند²⁴ و عمداً کارمندان ریاست امنیت ملی از دسترسی به توقیف شده گان ممانعت مینمایند. وکلاء مدافع خبر دادند که آنها دسترسی بهتر به توقیف شده گان که در مراکز نظارت خانه های پولیس ملی نگهداری میشوند دارند لیکن بعد از اینکه کارمندان تحقیق دوسیه را به خرنوالی میسپارند.

همچنان توقیف شده گان مطابق قانون افغانستان حق دارند با فامیل های خود ملاقات نمایند، 28 فیصد از توقیف شده گان که در ریاست امنیت ملی مصاحبه شدند اجازه ملاقات با فامیل داده شده است.

شکنجه و توقیف های خودسرانه به پروسه صلح و بازگشت آسیب میرساند

شکنجه، سوء رفتار ظالمانه، تحقیرآمیز و توقیف های خود سرانه توسط ریاست امنیت ملی وپولیس ملی افغان نه تنها تخلف جدی حقوق بشری وجرم بوده بلکه عامل قوی برای ممانعت از مذاکرات صلح ادغام مجدد و خاتمه منازعات در افغانستان میباشد.²⁵ مطالعات یوناما و همچنان نظریات اهل خبره که آغاز و صعود شورش را در دوره بعد از سال 2001 تحلیل نموده اند نشان میدهد که چنین بدرفتاری ها سبب شده تا قربانیان به طالبان ویا دیگر گروپ های مسلح بپیوندند ویا دوباره با آنها یکجا شوند.

²³ میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی، قانون اجراءات جزائی موقت (1)9 و (3)24،(1) و (2) قانون اساسی افغانستان. قضیه حقوقی شورای حقوق بشر ملل متحد نگهداشته که خرنوال صلاحیت کافی مستقل قضائی ندارد تا در مورد توقیف تصمیم بگیرد
²⁴ مصاحبه های یوناما با وکلاء مدافع دفتر ILF و دفتر خدمات حقوق افغانستان (LAOA) 16 جولای 2011 مشکل در محدودیت تعداد وکلاء در افغانستان میباشد و به اساس یادداشت دفتر مستقل انجمن وکلای مدافع تا حال در حدود 1200 وکیل حقوقی در افغانستان راجستراس و به اساس معلومات و احصائیه ماه جون 2011 ریاست عمومی محابیس و توقیف خانه های وزارت عدلیه 20700 توقیف شده در تمام محابیس و توقیف خانه های وزارت عدلیه را نشان میدهد

²⁵ مراجعه شود به گزارش راپورتراخص ملل متحد در مورد خارج از موضوع قضائی، ومختصر اعدام های خودسرانه، پلیپ السون ضمیمه نوت ماموریت در افغانستان (4-15 می 2008) (A/HRC/8/3/Add.6-29 May 2008) "و قتیکه با سران قوم در مناطق منازعه صحبت میگردم بمن مکرراً گفته میشد که بدرفتاری پولیس باعث میشد تا مردم طالبان را حمایت کند. این حقیقت هارا حکومت افغانستان وجامعه بین المللی درک نکرده اند و باورهای حقوق بشری در مورد استقرارامن فروخته میشود واشتباه شدید میشود. ما ضرورت داریم تا حقوق اساسی بشری جهت استقرارامن باید توسط حکومت افغانستان احترام شود" ستیفن کارتر وکات کلرک در " راه مختصر استقرار: عدالت، سیاست و شورشیان در افغانستان" (2010) بطور مفصل توضیح نموده چگونه بدرفتاری های نیروهای امنیتی، مشوره نادرست حملات ناگهانی توسط نیروی های بین المللی، و ناکامی سیتم عدلی بطورگسترده هر دو مردم راجدا ساخت و بعض افراد را به پیوست به شورشیان مجبور ساخت. اندا گوئل در "The Battle for Afghanistan: Militancy and Conflict in Kandahar" (2010) گزارش مفصل داشته که چگونه حرکات در کندهار از کارافتد بعد از سقوط طالبان بسیاری از قمندانان عالی رتبه و کارمندان دولت تصمیم داشتند تا در مقابل حکومت جدید مقاومت نکنند. با وجود این چرا آنها در چند سالهای اخیر در پهلوی شورشیان حساس شدند و اصرار میدارد که تجارب زندانی ها خودسرانه و تعذیب توسط نیروهای امنیتی نشان میدهد که جای برای آنها در تغیر جدید نیست. مارتین بجلرت در " قمندانان سرکش و تلاش خشن با قوت: شبکه طالبان در ارزگان" in *Decoding the New Taliban: Insights from the Afghan Field* (ed. Antonio Giustozzi) (2009) ملاحظه نموده که این پدیده بسنده و کافی است برای افغان ها که شورشیان را طالبان مجبور خطاب کنند. Antonio Giustozzi in *Koran, Kalashnikov and Laptop: The Neo Taliban Insurgency in Afghanistan* (2008) دریافت " لت وکوب و شکنجه معلوم میشود حین تحقیق معمول است. بعد از گرفتاری طالبان متهم ورهائی آنها، اگر چیزی دیگری نبود بخاطر عدم مهارت کارمندان امنیت ملی در محابیس ایشان شده است. این اعمال بسیاری از افراد بدست شورشیان داده است.

دریافت های این راپور بر این امر اشاره میکنند که میان برنامه حکومت افغانستان جهت انکشاف پروسه صلح وادغام مجدد مخالفین و بد رفتاری ها خاصتا با توقیف شده گان منازعات مسلحانه توسط یکتعداد از کارمندان پولیس ملی افغان وریاست امنیت ملی، در عمل تناقض وجود دارد. پروسه صلح وادغام مجدد بخاطر تشویق مخالفین ورسیده گی به مظالم، صلح باایشان، ادغام دوباره آنها به جامعه ایجاد شده است. در عین وقت، ادامه بد رفتاری توسط پولیس ملی افغان وریاست امنیت ملی برای هریک انگیزه میدهد تا امنیت خود را با گروه های مخالف دولت ببیند و بطور فعالانه علیه حکومت جنگ نماید.

بر علاوه، تقلیل توقیف های خودسرانه منحيث یک تلاش به منظور ایجاد فضای اعتماد بین طرفین یک ضرورت اساسی پنداشته میشود تا باشد که به سطح ملی و بین عناصر ضد دولت و جوامع آشتی پذیری را تقویت نماید. حکومت تعداد از کمیته ها رهائی توقیف شده گان را بخاطر عدم موجودیت فضای اطمینان و اعتماد میان حکومت و جامعه به سبب تعداد زیاد توقیف های خودسرانه و بد رفتاری در توقیف خانه ها ایجاد کرده است. قضایای توقیف شده گان منازعات مسلحانه که بدون شواهد وبدون دسترسی به محاکم بسر میبرند به عنوان راه ایجاد اعتماد از طرف شورای عالی صلح در این اواخر مورد ارزیابی قرار گرفته است. این تلاش ها با ادامه تحمل شکنجه، توقیف های خودسرانه ودوامدار ریاست امنیت ملی وپولیس ملی افغان توسط سیستم جزائی عدلی بطور عموم زیرسوال میروند.

شکنجه و بد رفتاری توسط کارمندان دولت امنیت ملی را صدمه میرساند

موقف ملل متحد در قبال مبارزه علیه تروریزم اینست که خواهان اجراءات والزامات موثر که همخوانی باحقوق بشر داشته و تأکید مینماید که استفاده از شکنجه و بد رفتاری ها توسط کارمندان دولتی، قسمیکه در این راپور آمده، میتواند به امنیت ملی صدمه وارد نماید. استراتیژی جهانی مبارزه علیه تروریزم و پلان کاری مثبت اینست که حقوق بشر وحاکمیت قانون پایه های اساسی مبارزه علیه تروریزم بوده، با در نظر داشت اینکه تدابیر موثر جهت مبارزه علیه تروریزم وحمايت از حقوق بشر دو هدف متضاد نبوده²⁶، بلکه تکمیل کننده یکدیگر میباشند. راپور ترخاص ملل متحد در مورد تقویت وحمايت از حقوق بشروحمایت از حقوق آزادی های اساسی حین مبارزه علیه تروریزم ملاحظه نموده است که بین حمایت حقوق بشر ومبارزه علیه تروریزم توافق نظر اینست که مبارزه علیه تروریزم درمطابقت با حقوق بشر نه تنها مکلفیت حقوقی و اخلاقی دولتها بوده بلکه راه مناسب جهت مبارزه علیه تروریزم میباشد.²⁷

نظارت ها

شکنجه وتوقیف های خود سرانه دو موضوع جدی حقوق بشری بوده وسد راه تطبیق حاکمیت قانون و پروسه انتقال مسولیت رهبری امنیتی از نیروهای خارجی به نیروهای امنیتی افغان، و آشتی ملی در افغانستان در دراز مدت میباشد. ادامه سوء رفتار در برابر توقیف شده گان وناتوانی های احترام به حقوق اساسی وضمانت های مراحل محاکماتی مقامات قضائی فکتورها وپروورنده قوی هستند که بی باوری مردم را نسبت به حکومت، نارضایتی از نیروهای امنیت ملی افغان، و رشد وادامه قدرت مخالفان را بیار می آورد. افراد که توسط ریاست امنیت ملی افغان وپولیس ملی افغان توقیف میشوند با شکنجه روبرو شده، بدون اینکه کدام جبران و حسابدهی وجود داشته باشد و یا توانائی آنرا داشته باشد که اساس قانونی توقیف را به چالش بکشد، و در نهایت بتواند اقراری را که بطریق شکنجه بدست آمده است رد نماید.

²⁶ A/RES/60/288(8) سپتمبر 2006
²⁷ مرآعه به ضمیمه کلی قوانین نافذه شود

قانون اساسی افغانستان، قوانین نافذ و تعهدات حقوقی بین المللی برای منع شکنجه، بد رفتاری ها و روش ظالمانه، غیر انسانی و تحقیر آمیز چارچوب حقوقی موثر را دارا میباشد²⁸. در حالیکه بعضی از این حراست های مهم تا حال تطبیق نشده است، خاصاً به چالش کشیدن اساس توقیف، تطبیق موثر قوانین نافذ موجود میتواند بدترین سوء رفتارها را خاتمه بخشد و متخلفین قانون در برابر اعمال شکنجه و رفتارهای غیر انسانی پاسخگو باشند.

نظارت یوناما از توقیف خانه های ریاست امنیت ملی نشان میدهد که در تأسیسات مشخص امنیت ملی کارمندان ریاست امنیت ملی مسئول جدی ترین اشکال نقض حقوق بشری بوده و شواهدی علیه آنها مستند ساخته شده است. دریافت های یوناما تا کنون خاطر نشان مینماید که با آنکه در بسا محلات امنیت ملی در سرتاسر افغانستان کارمندان امنیت ملی توقیف شده گان را شکنجه نموده اند، شکنجه بطور سیستماتیک در تمام مراکز امنیت ملی صورت نگرفته است. به این دلیل یوناما نتیجه گیری مینماید که اساس این استفاده گسترده از شکنجه در حقیقت کدام پالیسی رسمی نبوده و نه هم مبنی بر هدایات مقام بالا به سطح رهبری امنیت ملی و یا حکومت میباشد. این امر با همکاری گسترده ریاست امنیت ملی با یوناما جهت نظارت از توقیف خانه ها نشان دهنده این است که اصلاحات ممکن است، و بسیاری از اراکین ریاست امنیت ملی علاقه مند آن است. در جواب به این گزارش یوناما ریاست امنیت ملی به یوناما اطمینان داد که آنها گزارشات شکنجه را بررسی خواهند کرد و برای رفع این نگرانی یک پلان کاری با زمان محدود پاسخ خواهد داد.

نظریات مسوولین حکومت افغانستان، ریاست امنیت ملی و وزارت داخله در آخر این راپور در ضمیمه شماره دوم گنجانیده شده است.

استفاده و قبول روش های تحقیقاتی سوء که به شکنجه میرسد این ضرورت را خاطر نشان میسازد که تجدید نظر جدی بر اصلاحات قضائی، خرنوالی و سکتور تطبیق قانون صورت گیرد. پولیس، خرنوالانان، کارمندان امنیت ملی و مستنطقین باید با چارچوب قوانین ملی و بین المللی که شکنجه را منع نموده آشنا ساخته شده و ظرفیت سازی شوند، همچنان باید با روش های تحقیقاتی جدید و مدرن که به دست آوردن معلومات زیاد تر مفید و قابل اعتبار میباشد و با ایجاد اعتماد توقیف شده گان را میتوان به همکاری دوامدار آنها جهت تقویت امنیت ملی برای دریافت معلومات از ناقضین و تروریزم واداشت. این روش جدید میتواند روش قابل اعتماد اطلاعاتی باشد، معلومات و اقرار ها میتواند شواهدی باشد که در محکمه روی آن محاکم فیصله نمایند، پولیس و خرنوالان و محاکم میتوانند توقیف های خودسرانه را کاهش دهند و در نتیجه احترام به ضمانت های مراحل محاکماتی که دولت مکفیت دارد برای همه توقیف شده گان فراهم نماید افزایش میابد.

یوناما پیشنهادات ذیل را برای حکومت افغانستان و همکاران بین المللی جهت پایان بخشیدن به شکنجه، بد رفتاری ها، رفتارهای ظالمانه، غیر انسانی و رفتارهای تحقیر آمیز و توقیف های خود سرانه در توقیف خانه های ریاست امنیت ملی و نظارت خانه های پولیس ملی افغان ارائه مینماید.

سفارشات مهم

به ریاست عمومی امنیت ملی

- اقدام فوری جهت توقف و جلوگیری از شکنجه و سوء رفتار در مراکز امنیت ملی و خاصاً در محلاتی که از این اعمال بحیث روش تحقیقاتی استفاده میشود، صورت گیرد.
- در رابطه به راپور های شکنجه و دیگر سوء رفتار ها در توقیف خانه های ریاست امنیت ملی ولایات هرات، خوست، کندهار، لغمان، و ریاست مبارزه علیه تروریزم (90/124) تحقیقات شود. وظائف موظفین مسول تعلیق شده و متهمین مورد پیگرد عدلی قرار گرفته و کسانیکه مسول شناخته میشوند مجازات شوند.

²⁸. در سایت <http://www.un.org/terrorism/terrorism-hr.shtml> موجود است.

- برای تمام کارمندان امنیت ملی هدایت صادر شود تا در هیچ حالت از شکنجه و رفتار ظالمانه، غیر انسانی و تحقیر آمیز کارگرفته نشود، و برای مسولین درجه اول توصیه شود، در صورتیکه اقدام و یا امر به ارتکاب چنین اعمال نمایند مورد تادیب و پیگرد قانونی قرار گیرند
- برای نظارت کننده گان آزاد جهت نظارت اجازه کامل دسترسی مداوم به تمام از مراکز توقیف ریاست امنیت ملی داده شود
- ریاست امنیت ملی بر روش کاری نظارتی کمیته نظارت توقیف خانه های تجدید نظر نماید، تا تشخیص شود که مراکز توقیف که از آن نظارت بعمل آمد موضوع شکنجه را چرا مورد بررسی قرار نداده اند، و تدابیری اتخاذ نماید که کمک نماید تا نظارت های آئنده مثمر واقع گردد.
- یک میکانیزم احتساب بیرونی را که تحقیقات مستقل را در مراکز امنیت ملی اجازه دهد، ایجاد نماید.
- اطمینان حاصل شود تا تمام مستنطقین ریاست امنیت ملی و مسولین درجه اول آنها در رابطه به تحقیقات موثر و قانونی و راه بدیل استنطاق در روش تحقیقاتی و مکلفیت های قانونی زیر قوانین ملی و بین المللی که شکنجه و بدرفتاری هارامع میدارد، با همکاری جامعه جهانی آموزش دیده باشند.
- در پالیسی ها و عملکرد در رابطه به دسترسی و کلاء مدافع به توقیف شده گان تغییر وارد آورد. به وکلای مدافع اجازه داده شود که در مراکز توقیف خانه ها داخل شده و خدمات را برای هر توقیف شده در همه مراحل توقیف در مطابقت با قوانین افغانستان عرضه نمایند

سفارشات برای پولیس ملی افغان

- جهت توقف و جلوگیری از شکنجه و رفتار ظالمانه، غیر انسانی و تحقیر آمیز اقدام فوری صورت گیرد. در رابطه به راپور های شکنجه و دیگر سوء استفاده ها که از نظارت خانه های پولیس داده میشود تحقیقات شود. وظائف موظفین مسول و آمرین در حالت تعلیق در آورده شود و متهمین مورد پیگرد عدلی قرار گیرند و کسانیکه از اعمال و یا دستور چنین روش ها مسول شناخته میشوند مجازات شوند. و برای تحقیقات توسط ناظرین آزاد اجازه داده شود و یافته و نتایج آن نشر گردد.
- جهت رهنمائی پولیس مقرر تصویب و تطبیق شود تا تنها بک تعداد محدود از موظفین از اداره تحقیقات جنائی و یا اداره مبارزه علیه تروریسم و یا مانند همین ادارات بتوانند تحقیقات کنند. یک طرز العمل کاری آماده شده و کارمندان مسول روی وظائف قانونی و تحقیقات موثر و مکلفیت های قانونی در رابطه به منع از شکنجه و رفتار ظالمانه، غیر انسانی و تحقیر آمیز آن آموزش داده شود

به حکومت افغانستان

- چارچوب حقوقی و پروسیجر های را بسازد که کارکرد امنیت ملی را شفاف و عام ساخته، و اطمینانی سازد که مراحل قانونی به تحقیقات بیرونی و بررسی ادعا های اعمال جرمی جدی در سیستم عدلی ملکی اجازه میدهد، به شمول شکنجه و سوء رفتار با توقیف شده گان از طرف کارمندان امنیت ملی.

به ستره محکمه

- به قضات محاکم ابتدائیه و استیناف هدایت داده شود تا ادعاهای شکنجه و اقرارهای جبری را همه وقت مورد بررسی قرار دهند و شواهد که بدون رعایت قانون اساسی و قانون اجراء جزائی موقت از طریق شکنجه بدست آمده باشد اکیدا از تطبیق آن جلوگیری بعمل آید.

به ستره محکمه، وزارت عدلیه، وزارت داخله و پارلمان

- قانون اجراء جزائی موقت بازنگری شود تا در آن برای حقوق توقیف شده گان تضمینات باشد تا به اسرع وقت بخاطر ارزیابی ابتدائی و قانونی توقیف قبل از محاکمه نزد قاضی حضور یابند، و حق داشته باشند تا قانونیت توقیف خود را با تصمیم عاجل محکمه به چالش بکشانند

برای کشورهای فراهم کننده نیروی نظامی و دولت های نیدخل

- انتقال توقیف شده گان به ادارات ریاست امنیت ملی و مراکز پولیس ملی که آنجا ادعاهای موثق و راپور از شکنجه شدن و رفتار ظالمانه، غیر انسانی و تحقیر آمیز شده است الی ارزیابی کامل توقف داده شود.
- تجدید نظر و اصلاح بروش نظارت قسمیکه لازم است از مراکز امنیت ملی که توقیف شده گان به آن انتقال شده اند، تا اطمینان حاصل شود که توقیف شده جای که خطر بیشتر شکنجه است انتقال نشده اند.

تمام سفارشات مکمل را در اخیر این راپور دریافت کرده میتوانید.